

ผลของโปรแกรมพัฒนาการเรียนรู้โดยบูรณาการรูปแบบการเรียนแบบกระตือรือร้นที่มีต่อแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลบางแพ (ชุมชนวัดบางแพใต้)

THE EFFECTS OF THE LEARNING DEVELOPMENT PROGRAM BY
INTEGRATING ACTIVE LEARNING ON ACHIEVEMENT MOTIVATION AND
ACHIEVEMENT IN SCIENCE OF PHATOM 5 STUDENTS WITH LOW SCIENCE
ACHIEVEMENT AT ANUBAN BANGPAE SCHOOL
(CHUMCHON WAT BANGPAE TAI)

รัชกานต์ ปลื้มบางพลี*
RATTAKARN PLUEMBANGPHLEE

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้โปรแกรมพัฒนาการเรียนรู้โดยบูรณาการรูปแบบการเรียนแบบกระตือรือร้นที่มีต่อแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัย กึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ โรงเรียนอนุบาลบางแพ (ชุมชนวัดบางแพใต้) ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ จำนวน ๓๐ คน สุ่มจัดกลุ่มเป็นกลุ่มควบคุณ และกลุ่มทดลองกลุ่มละ ๑๕ คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยโปรแกรมพัฒนาการเรียนรู้โดยบูรณาการรูปแบบการเรียนแบบกระตือรือร้นที่มีต่อแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์จากผู้วิจัย กลุ่มควบคุณเรียนด้วยวิธีการสอนตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบวัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t -test)

* มหาบัณฑิตสาขาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, รศ.ดร.รุ่งแสง อรุณไพรเจน์ อาจารย์ที่ปรึกษา, วิทยานิพนธ์คิลปศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา ๒๕๕๖

ผลการวิจัยพบว่า ๑) หลังการทดลอง คะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ๒) ภายหลังการทดลองผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

คำสำคัญ : แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์, รูปแบบการเรียนแบบกระตือรือร้น, นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำ

Abstract

The purposes of this research were: to examine Effects of a Learning Development Program Integrating Active Learning on Achievement Motivation and Achievement in Science of Students with Low Science Achievement. This research was a quasi experimental research. The sample consisted of thirty low science achievement Prathom Suksa 6 students, in second semester, the academic year 2012, in Anuban Bangpae School (Wat Bangpae-Tai Community). They were randomly assigned to form the experimental and control groups. Each group consisted of 15 students. The experimental group participated in the Learning Development Program integrating active learning on achievement motivation. The control group was taught by the traditional method. Data were, collected by using achievement in science and achievement motivation tests, analyzed by mean, standard deviation and t-test.

The findings indicated that: 1) After the experiment, achievement motivation scores of the experimental group were significantly higher than theirs before the experiment. 2) After the experiment, science scores of the experimental group were significantly higher than those of the control group.

Keyword : Achievement Motivation, Active Learning, Students with Low Achievement

บทนำ

วิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งในรายวิชาที่มีความสำคัญและมีบทบาทอย่างยิ่งในโลกปัจจุบัน เพราะวิชาวิทยาศาสตร์มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตของบุคคลทั้งในชีวิตประจำวันในงานอาชีพต่างๆ ตลอดจนเทคโนโลยี เครื่องมือเครื่องใช้ สิ่งอำนวยความสะดวกทั้งหลายที่อำนวยความสะดวกในชีวิต ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นผลของความรู้ทางวิทยาศาสตร์ผสมผสานกับความคิดสร้างสรรค์และศาสตร์แขนงอื่นๆ

ดังที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (๒๕๕๑) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของวิชาวิทยาศาสตร์ไว้ว่า วิทยาศาสตร์ ช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาวิธีคิด ทั้งความคิดเป็นเหตุเป็นผล คิดสร้างสรรค์ คิดวิเคราะห์ วิจารณ์ มีทักษะสำคัญในการค้นคว้าหาความรู้ มีความสามารถในการแก้ปัญหาอย่างเป็นระบบ สามารถตัดสินใจโดยใช้ข้อมูล ที่หลากหลายและมีประจำจักษ์พยากรณ์ที่ตรวจสอบได้ วิทยาศาสตร์เป็นวัฒนธรรมของโลกสมัยใหม่ซึ่งเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (knowledge-based society) ดังนั้น นักเรียนจึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนา ให้รู้วิทยาศาสตร์ เพื่อที่จะมีความรู้ความเข้าใจในธรรมชาติ และเทคโนโลยีที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้น สามารถนำความรู้ไปใช้อย่างมีเหตุผล สร้างสรรค์ และมีคุณธรรม

ถึงแม้ว่าหลักสูตรแกนกลางดังกล่าวให้ความสำคัญกับวิชาวิทยาศาสตร์โดยชี้ว่า เป็นวิชาที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนทุกคน และมีความสำคัญต่อการพัฒนาがらสังคมทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของไทย แต่รายงานการประเมินของสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สศช.) ชี้ว่า ผลการสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๓ ขั้น ป.๖ ม.๓ และ ม.๖ เมื่อเทียบเคียงคะแนนทั้ง ๓ ระดับ พบว่าส่วนใหญ่มีปัญหาในรายวิชาหลักที่โรงเรียนต้องเร่งปรับปรุง และหนึ่งในนั้นคือคุณภาพการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของเด็กไทย ซึ่งยังอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย รายงานดังกล่าวตั้งเป้าว่าในอีก๗ ปีข้างหน้า คะแนน O-NET ๕ รายวิชาหลัก ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ อังกฤษ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ต้องได้๕๐% ขึ้นไป โดยในส่วนของค่าสถิติพื้นฐานผลการสอบ O-NET ป.๖ ระดับชาติเปรียบเทียบย้อนหลัง ๓ ปี สำหรับรายวิชาวิทยาศาสตร์ พบร่วม คะแนนเฉลี่ยในรายวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนในระดับ ประถมศึกษาปีที่ ๖ ทั่วประเทศ มีคะแนนต่ำกว่า ๕๐% โดยปี ๒๕๕๒ : จำนวน ผู้เข้าสอบ ๔๙๔,๓๗๒ คน มีคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์เฉลี่ย ๓๔.๖๗ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน ปี ๒๕๕๓ : จำนวนผู้เข้าสอบ ๔๐๕,๐๙๙ คน มีคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์เฉลี่ย ๔๑.๕๖ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน ปี ๒๕๕๔ จำนวนผู้เข้าสอบ ๗๔๐,๓๗๐ คน มีคะแนนวิชาวิทยาศาสตร์เฉลี่ย ๔๐.๔๒ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๑๐๐ คะแนน จากข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่า มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องหาวิธีการพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถด้านวิทยาศาสตร์เพิ่มมากขึ้น โดยการพัฒนานั้นควรมีการบูรณาการตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา เพื่อเป็นการบูรณาการเรียนให้มั่นคง เนื่องจากความรู้ทักษะ หรือความสามารถในช่วงวัยนี้จะเป็นความรู้พื้นฐาน สำหรับการเรียนในระดับสูงขึ้นต่อไป

การที่เด็กมีผลลัพธ์ทางการเรียนต่ำไม่ได้มีสาเหตุมาจากการดับสติปัญญาเพียงอย่างเดียว หล่ายครั้งที่พบว่านักเรียนมีสติปัญญาอยู่ในระดับเกณฑ์เฉลี่ย แต่มีผลลัพธ์ทางการเรียนต่ำกว่า ระดับความสามารถของตนซึ่งอาจจะเป็นผลมาจากการขาดปัจจัยบางประการที่จะช่วยเสริมสร้างให้นักเรียน มีศักยภาพในการเรียน หรือดึงศักยภาพของตนเองมาใช้ได้อย่างเต็มที่ เช่น การสร้างแรงจูงใจในการเรียน ให้เกิดขึ้นกับนักเรียนให้นักเรียนมีความรู้สึกอยากรู้สึกเรียน การสร้างแรงจูงใจให้

สัมฤทธิ์ให้แก่นักเรียน ให้นักเรียนได้รู้จักกับความสำเร็จ ให้นักเรียนมีกำลังใจ มีพลังในการเรียน สร้างความเชื่อมั่นในตนเอง ว่ามีความสามารถเพียงพอที่จะเรียนให้สำเร็จ แรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่สำคัญในการกระตุ้นผู้เรียนให้รู้จักรู้จัตั้งเป้าหมาย และมีความพยายามหาทางไปสู่เป้าหมายที่ต้องการได้ (แสงเดือน ทวีสิน, ๒๕๔๕: ๑๗๘)

นอกจากการที่บุคคลจะมีแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์เป็นตัวผลักดันให้ตนเองประสบความสำเร็จ ตามวัตถุประสงค์ที่ตนตั้งไว้แล้ว ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่จะทำให้บุคคลสามารถกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนเองวางแผนไว้นั้น ควรที่จะได้รับประสบการณ์ในการตัดสินใจ ทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองและได้ลิมรสกับความสำเร็จที่เกิดขึ้นในการตัดสินใจนั้น ๆ ซึ่งสิ่งนี้จะทำให้เราสร้างสีภัคภูมิใจ และมีความเชื่อมั่นในตนเองว่ามีความสามารถเพียงพอที่จะทำสิ่งต่าง ๆ นั้นให้ประสบความสำเร็จ ซึ่งในเชิงจิตวิทยา เรียกว่า การมอบอำนาจการตัดสินใจ (Empowerment)

โรงเรียนอนุบาลบางแพ (ชุมชนวัดบางแพได้) ได้ตระหนักรถึงความสำคัญในการพัฒนาศักยภาพทางการเรียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษาโดยเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งทางโรงเรียนได้เห็นว่า นักเรียนควรจะได้รับการพัฒนาทักษะ ความรู้ ความสามารถในวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อყยัติคุณภาพ และพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้สูงขึ้น เพื่อเป็นพื้นฐานที่ดีในการเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป ประกอบกับเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อตัวนักเรียนเองที่จะได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง และเป็นการเอื้อต่อการยกระดับคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลบางแพ (ชุมชนวัดบางแพได้) ที่เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ ที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมพัฒนาการเรียนรู้โดยบูรณาการรูปแบบการเรียนแบบกระตือรือร้นที่มีต่อแรงจูงใจ ไฝสัมฤทธิ์จากผู้วิจัย กับนักเรียนที่ได้รับการสอนปกติจากอาจารย์

๒. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนอนุบาลบางแพ (ชุมชนวัดบางแพได้) ที่เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ต่ำ ที่ได้รับการสอนด้วยโปรแกรมพัฒนาการเรียนรู้โดยบูรณาการรูปแบบการเรียนแบบกระตือรือร้นที่มีผล ต่อแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์จากผู้วิจัย กับนักเรียนที่ได้รับการสอนปกติจากอาจารย์

๓. เพื่อศึกษาผลหลังการใช้โปรแกรมพัฒนาการเรียนรู้โดยบูรณาการรูปแบบการเรียนแบบกระตือรือร้นที่มีผลต่อแรงจูงใจไฝสัมฤทธิ์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ต่ำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

สมมติฐานของการวิจัย

๑. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๒. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีคะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. หลังการทดลอง กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

วิธีดำเนินการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

๑. โปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ เป็นโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อนำไปพัฒนาแรงจูงใจ ให้สัมฤทธิ์และผลสัมฤทธิ์สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ ชั้นประถมศึกษา ปีที่ ๕ ประกอบด้วยโปรแกรมย่อยจำนวน ๔ ชุด ชุดที่ ๑ เป็นโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ มี ๗ กิจกรรม ใช้เวลา ๗ คاب ชุดที่ ๒ เป็นการสอนเนื้หาวิชาวิทยาศาสตร์โดยการใช้การเรียนแบบกระตือรือร้น (Active Learning) ในหน่วยการเรียนรู้ที่ ๓ เรื่อง วัสดุในชีวิตประจำวัน มี ๘ กิจกรรม ใช้เวลา ๘ คاب ชุดที่ ๓ เป็นการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์หลังการทดลอง มี ๑ กิจกรรม ใช้เวลา ๑ คاب ชุดที่ ๔ วัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์หลังการทดลอง มี ๑ กิจกรรม ใช้เวลา ๑ คاب (๑ คاب ใช้เวลา ๕๐ นาที)

๒. แบบวัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ๕ ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน ๓๐ ข้อ เพื่อวัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์ โดยแบ่งข้อคำถามออกเป็น ๕ ด้าน คือ ด้านมีความกระตือรือร้นในการทำงาน ด้านมีความรับผิดชอบต่อตนเองในการเรียน ด้านการกล้าตัดสินใจด้วยความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ด้านมีการวางแผนในการทำงานและติดตามผลที่เกิดขึ้น และด้านมีความพยายามมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จ แต่ละด้านจะมีข้อคำถามด้านละ ๖ ข้อ ซึ่งเป็นข้อคำถามเชิงนิมานทั้งหมด ค่าความเที่ยงของแบบวัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ทั้งฉบับ เท่ากับ .๙๑

๓. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์เป็นแบบทดสอบที่เป็นปรนัย มี ๔ ตัวเลือก และมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง ๑ ตัวเลือก จำนวน ๑ ชุด มี ๓๐ ข้อ

การดำเนินการวิจัย

๑. เตรียมเครื่องมือในการวิจัย

๑.๑ โปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ สร้างและโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ เสนอต่อประธาน และคณะกรรมการวิทยานิพนธ์ตรวจแก้ไข แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจพร้อมศึกษาความเป็นไปได้ของโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ในด้านเนื้อหา เวลา ความ

เพิ่มมากในการดำเนินการ และอุปสรรค จัดทำโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ให้สมบูรณ์ก่อนนำไปดำเนินการทดลอง

๑.๒ แบบวัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๓๙ คน เพื่อหาความเที่ยงของแบบสอบถาม

๒. นำคำแนะนำสอบวิชาภาษาศาสตร์ปลายภาคเรียนที่ ๑ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ทั้ง ๒ ห้องเรียน มาคำนวณหาค่าเฉลี่ยคะแนนสอบ แต่ละห้อง เพื่อประกอบพิจารณาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

๓. วัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาศาสตร์ต่ำกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง เพื่อเก็บเป็นคะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ก่อนการทดลอง และทดสอบความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๔. ดำเนินการทดลอง โดยใช้โปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่เป็นห้องทดลอง จำนวน ๑๖ กิจกรรม ใช้เวลาในการดำเนินการทั้งหมด ๓๐ นาที ๖๐ นาที

๕. หลังเสร็จสิ้นการทดลองผู้วิจัยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาศาสตร์ต่ำกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาศาสตร์ และแบบวัดแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ เพื่อนำคำแนะนำที่ได้เก็บเป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาศาสตร์ และคะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์หลังการทดลอง ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาศาสตร์ต่ำกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง

๖. การจัดกราฟทำข้อมูล นำคำแนะนำแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาศาสตร์ต่ำกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาศาสตร์หลังการทดลองของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาศาสตร์ต่ำกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มาทำการหาค่าสถิติพื้นฐาน เพื่อประกอบการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ประชากรที่ใช้ศึกษา คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ โรงเรียนอนุบาลบางแพ (ชุมชนบางแพได้) จำนวน ๒ ห้องเรียน

๒. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ภาคเรียนที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๕ โรงเรียนอนุบาลบางแพ (ชุมชนวัดบางแพได้) ที่เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาศาสตร์ต่ำ จำนวน ๒ ห้องเรียน โดยจัดให้มีห้องกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

๓. ตัวแปรในการวิจัย

๓.๑ ຕົວແປຣອືສະ (Independent variable) ໄດ້ແກ່ ໂປຣແກຣມພັດທະນາການເຮັດວຽດ ບຸຮັນການຮູບແບບການເຮັນແບບກະຮະຕືອງຮັນທີມີຕ່ອງແຮງຈຸງໃຈໄຟສັນຄຸທີ່

๓.๒ ຕົວແປຣາມ (Dependent variables) ໄດ້ແກ່ ແຮງຈຸງໃຈໄຟສັນຄຸທີ່ ແລະ ພລສັນຄຸທີ່ ທາງການເຮັນໃນວິຊາວິທະຍາສາສົກ

ຜລກາຣົງຈັກ

ຈາກການທຶນກາພລຂອງການໃໝ່ໂປຣແກຣມພັດທະນາການເຮັດວຽດ ບຸຮັນການຮູບແບບການເຮັນແບບກະຮະຕືອງຮັນທີມີຕ່ອງແຮງຈຸງໃຈໄຟສັນຄຸທີ່ ແລະ ພລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຂອງນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າ ຜລກາຣົງພບວ່າ

๑. ທັງການທຶນລອງ ນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມທຶນລອງທີ່ ໄດ້ຮັບ ການສອນດ້ວຍໂປຣແກຣມພັດທະນາການເຮັດວຽດ ບຸຮັນການຮູບແບບການເຮັນແບບກະຮະຕືອງຮັນທີ່ມີຕ່ອງແຮງຈຸງໃຈ ໄຟສັນຄຸທີ່ ມີຄະແນນແຮງຈຸງໃຈໄຟສັນຄຸທີ່ ສູງກວ່າກ່ອນການທຶນລອງອ່າງມື້ນັ້ນສຳຄັນທາງສົດີທີ່ ຮະດັບ .๐៥

๒. ທັງການທຶນລອງ ນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມທຶນລອງທີ່ ໄດ້ຮັບການສອນດ້ວຍໂປຣແກຣມພັດທະນາການເຮັດວຽດ ບຸຮັນການຮູບແບບການເຮັນແບບກະຮະຕືອງຮັນທີ່ມີຕ່ອງແຮງຈຸງໃຈ ໄຟສັນຄຸທີ່ ມີຄະແນນແຮງຈຸງໃຈໄຟສັນຄຸທີ່ໄໝສູງກວ່ານັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມຄວບຄຸມ

๓. ທັງການທຶນລອງ ນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມທຶນລອງທີ່ ໄດ້ຮັບການສອນດ້ວຍໂປຣແກຣມພັດທະນາການເຮັດວຽດ ບຸຮັນການຮູບແບບການເຮັນແບບກະຮະຕືອງຮັນທີ່ມີຕ່ອງແຮງຈຸງໃຈ ໄຟສັນຄຸທີ່ ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນໃນວິຊາວິທະຍາສາສົກ ສູງກວ່ານັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມຄວບຄຸມອ່າງມື້ນັ້ນສຳຄັນທາງສົດີທີ່ ຮະດັບ .๐៥

ອົກປ່າຍພລແລະຂໍ້ເສນອແນະ

ອົກປ່າຍພລ

ຈາກການວິຈີຍຄັ້ງນີ້ພບວ່າ ກ່ອນການທຶນລອງນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມທຶນລອງແລະ ກ່ອນການທຶນລອງນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນໃນວິຊາວິທະຍາສາສົກໄໝແຕກຕ່າງກັນອ່າງມື້ນັ້ນສຳຄັນທາງສົດີທີ່ ຮະດັບ .๐៥ ແຕ່ທັງການທຶນລອງນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມທຶນລອງມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນໃນວິຊາວິທະຍາສາສົກສູງກວ່ານັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການເຮັນວິຊາວິທະຍາສາສົກຕໍ່າກລຸ່ມຄວບຄຸມອ່າງມື້ນັ້ນສຳຄັນທາງສົດີທີ່ ຮະດັບ .๐៥ ແສດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ໂປຣແກຣມພັດທະນາພັດທະນາການເຮັດວຽດ ບຸຮັນການຮູບແບບການເຮັນແບບກະຮະຕືອງຮັນທີ່ມີຕ່ອງແຮງຈຸງໃຈໄຟສັນຄຸທີ່ ທີ່ຜູ້ວິຈີຍສ້າງຂຶ້ນອກຈາກສາມາຄັພັດທະນາແຮງຈຸງໃຈໄຟສັນຄຸທີ່ຂອງນັກເຮັນທີ່ມີຜລສັນຄຸທີ່ທາງການ

เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ตាให้สูงขึ้นจากเดิมแล้วยังทำให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ต่ำกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์สูงขึ้นด้วย ทั้งนี้เนื่องมาจากการโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นอกจากจะมีการเรียนการสอนโดยการบูรณาการรูปแบบการเรียนแบบ กระตือรือร้นที่เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติตัวอย่างต่อ ผลกระทบให้ผู้เรียนมีบทบาทใน การคิด การตัดสินใจ และแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียน ด้วยตนเองแล้ว ยังมีการจัดกิจกรรมพัฒนา แรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ควบคู่ไปด้วย ซึ่งนักเรียนกลุ่มทดลองจะได้ฝึกทักษะการทำงานเป็นกลุ่ม มีความ รับผิดชอบ มีความกระตือรือร้นในการเรียน มีการวางแผนในการทำงาน มีความพยายามมุ่งมั่น กล้า ตัดสินใจด้วยความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง จนเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ให้ ประสบความสำเร็จตามที่ตนเองได้คาดหวังไว้ และมีความเชื่อมั่นว่าตนเองสามารถเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ได้ประสบความสำเร็จ ส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาตนเองในด้านการเรียนให้สอดคล้อง กับความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน และเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มที่ ตลอดจนสามารถทำตามแผน สถาปัตย์ ได้ดีขึ้น เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่สูงขึ้น

ผลการวิจัยทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าโปรแกรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นสามารถใช้ พัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์สำหรับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำ และนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ที่สูงขึ้นได้ ถึงแม้ว่าค่าเฉลี่ยแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ของกลุ่มทดลองไม่ สามารถพัฒนาให้สูงขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมได้ แต่มีการพัฒนาให้สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองได้อย่างชัดเจน ซึ่งอาจเป็นผลเนื่องมาจากการค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ก่อนการทดลองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีความแตกต่างกันมาก แต่อย่างไรก็ตามจากการวิจัยพบว่า เมื่อแรงจูงใจให้ สัมฤทธิ์มีการพัฒนาสูงขึ้น ย่อมนำไปสู่การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ให้สูงขึ้น ได้ ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าการที่นักเรียนมีแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์เพิ่มขึ้น จะส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพิ่มขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

๑. ในการดำเนินกิจกรรมตามโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ และในส่วนของการสอนผู้ ที่ จะนำโปรแกรมไปใช้มีข้อควรปฏิบัติ ดังนี้

๑.๑ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมเป็นกลุ่ม เพื่อให้นักเรียนร่วมกันแสดง ความคิดเห็น ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ตลอดจนวางแผนในการทำกิจกรรม หรือการเรียนด้วยตนเอง ก่อน โดยมีครูเป็นผู้ให้คำแนะนำปรึกษา

๑.๒ การให้ข้อมูลย้อนกลับจากการทำงาน และการเรียนของนักเรียน ใช้ในการ ตรวจงาน มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้นักเรียนรับรู้ถึงผลการทำงานของตนเองว่ามีส่วนดี ส่วนที่

บกพร่อง หรือต้องปรับปรุงแก้ไขอย่างไรบ้าง ซึ่งนักเรียนจะสามารถนำข้อมูลย้อนกลับไปพัฒนาการ
ทำงาน และการเรียนของตนเองได้

๑.๓ สร้างบรรยากาศในการเรียนการสอน หรือการจัดกิจกรรมให้มีความสนุกสนาน ท้าทาย และให้โอกาสผู้เรียนได้รับวิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น การแข่งขันตอบคำถาม การทายปัญหา การจัด เป็นเกม ซึ่งจะมีส่วนช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรู้ หรืออยากร่วมกิจกรรม ตลอดจนผู้ดำเนินการสอน จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีบุคลิกภาพที่เป็นมิตร ยิ้มแย้มแจ่มใส มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี เป็นที่ยอมรับ และเคารพของนักเรียน สอนด้วยบรรยากาศที่ไม่เคร่งเครียด หรือกดดันนักเรียน จัดกิจกรรมให้ทั้งผู้สอนและผู้เรียนมีความสุข และอยากรู้สึกตื่นเต้น ฯ จนนำไปสู่ การดำเนินกิจกรรมบรรลุ ตามวัตถุประสงค์

๑.๔ การให้แรงเสริม เช่น การให้คำชมเชย ให้รางวัล ของที่ระลึก สติ๊กเกอร์ การสะสมคะแนน หรือการให้กำลังใจ ตลอดจนการตอบรับด้วยรอยยิ้ม แนวทางที่เป็นมิตร การปรบมือจากเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนจะเป็นแรงเสริมที่ช่วยทำให้นักเรียนเกิดพฤติกรรมที่พึงประสงค์ เช่น การร่วมกันแสดง ความคิดเห็น การตอบคำถาม การทำงานส่ง ให้ความร่วมมือในการเรียน ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้จะเป็นส่วน ที่ช่วยให้การเรียนการสอน หรือการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ และสร้างบรรยากาศที่มีความสุขทั้งผู้เรียนและผู้สอน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ควรทำการศึกษาวิจัย โดยการพัฒนาโปรแกรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอื่นบูรณาการเข้ากับการพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์ เพื่อเป็นอีกแนวทางหนึ่งสำหรับการพัฒนาการเรียนการสอน

๒. ควรทำการศึกษาวิจัย โดยการบูรณาการรูปแบบการเรียนรู้แบบกระตือรือร้น และกิจกรรมพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์เข้าด้วยกัน เพื่อให้อีกต่อการเรียนการสอนที่มีการสอดแทรกการพัฒนาแรงจูงใจให้สัมฤทธิ์เข้าไปในภาคเรียน เพื่อเป็นอีกแนวทางหนึ่งสำหรับพัฒนาการเรียนการสอน

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑. ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๑.

ณัชพرحم อินทุยศ. จิตวิทยาการศึกษา. เพชรบูรณ์ : สถาบันการผลิตศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์, ๒๕๕๓ สิงหาคม.

ณัชพرحم อินทุยศ. จิตวิทยาการศึกษา. เพชรบูรณ์ : สถาบันการผลิตศึกษา วิทยาเขตเพชรบูรณ์, ๒๕๕๓.

ทวีวัฒน์ วัฒนกุลเจริญ. การเรียนเชิงรุก (Active Learning). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๕.

นุชลี อุปภัย. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : เม็ทช์พอยท์, ๒๕๕๑.

ปริยaph วงศ์อนุตรโรจน์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์ดี, ๒๕๕๓.

พรรณี ชูทัย เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : เมธิทิปส์, ๒๕๔๕.

มนัส บุญประกอบ และคณะ. รายงานการวิจัย การวิจัยและพัฒนาเทคนิคการสอนวิทยาศาสตร์ ตามแนวทางการยกระดับคุณภาพวิทยาศาสตร์ศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สถาบันส่งเสริม การสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, ๒๕๔๓.

วรรณี ลิมอักษร. จิตวิทยาการศึกษา. สงขลา: นำศิลป์โฆษณา, ๒๕๕๑.

สุเทพ พงศ์ศรีโรจน์. ภาวะผู้นำ : ทฤษฎีและปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : จีรัตน์เอ็ดดูเคชั่น, ๒๕๔๘.

แสงเดือน ทวีสิน. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยเสียง, ๒๕๔๕.

